

Posadila se na lavičku před větry ošlehanou restaurací s obří cedulí, která slibovala, že tam dostanete NEJLEPŠÍ HUMŘÍ ROLKY V BOOTHBAY. Musí s tím přestat, nebo se zblázní. Už tři týdny si lámala hlavu, spekulovala. Vždyť přece vůbec nemohla tušit, co byla její biologická matka zač!

Veronika Russoová mohla být ta vysoká blondýna, která si šla zaběhat se zlatým retrívrem. Nebo Bea svoje blond vlasy možná zdědila po biologickém otci a Veronika byla ta zrzka, která zrovna odešla od okénka rybářské budky, zakousla se do humří rolky a zírala přitom na velrybu, která se zrovna vynořila v zátocce. Musím se o tobě něco dozvědět, Veroniko Russoová, pomyslela si Bea. O svém biologickém otci. O svých biologických prarodičích. Musím se dozvědět, kým jsem byla, než mě adoptovali Craneovi.

Otevřela batoh a vytáhla červený zápisníček. „Veronika Russoová. Bydliště: Sea Road číslo 225. Tel.: 207 555 3235. Práce: Nejlepší bufáček v Boothbay, Hlavní třída 45.“ Podle mapy musela pokračovat jenom kousek dál po hlavní a zabočit doprava.

Jenom zajdi do toho bufetu, řekla si. Jenom si ji zajdi prohlédnout.

Bea ji hned nepoznala. Pracovaly tam tři servírky, dvě věkově odpovídaly Veronice a jedna nebyla o nic starší než Bea. Ta v Beině věku obsluhovala na baru, takže si Bea sedla na volnou sedačku u stěny u dveří, ze které měla výhled na celý bufet. Praskal ve švech – jenom jeden stůl byl volný a obsazený byl skoro celý bar.

Bufet se jí líbil. Staromódní levná jídelna se v něm spájela s přímořským Maine, na bleděmodrých stěnách visely drahé obrazy místních umělců a vedle běžnějších stolů tu měli i židle s naducaným polstrováním a dvousedačky pro páry. Strop pokrývala síť na humry, ve které vězel obří dřevěný korýš. Kousek od baru, kde

seděla Bea, byla polička plná knih opatřená nápisem: PŘEČTĚTE SI MĚ.

Bea se letmo podívala po dvou starších servírkách a hledala jmenovky, ale takové štěstí neměla. Jedna mířila ke stolu se čtyřmi talíři, které jí balancovaly na rukou, a byla vysoká jako Bea, ale neměla Beiny blond vlasy – to žádná ze servírek.

„Promiňte, že mi trvalo tak dlouho, než jsem vám přinesla meníčko,“ řekla Bee ta mladá servírka. Měla zlatý řetízek se jmenovkou. Katie. „Je tu teď blázinec, tak pomáhám i u stolů.“

„To nic.“ Bea si objednala ledovou kávu a dekadentně vyhlížející koláč vedle mrkvového dortu.

„Á, to je náš karamelový koláč štěstí a je neskutečně dobrý. Z jedné naší servírky se v Boothbay Harboru díky jejím vynikajícím koláčům stala už úplná legenda.“ Zamířila ke kávovaru a rozhlížela se kolem, až jí padl zrak na ženu, která zrovna vycházela ze zázemí. „Jé, tady jsi, Veroniko. Zrovna jsem prodala poslední kousek tvého úžasného karamelového koláče.“

Bea ztuhla.

Její biologická matka. Stála od ní ani ne dva a půl metru. Kdyby Bee nedošla pro kávu a koláč Katie, Beinu úseku by se pořád věnovala Veronika a možná by si všimla, jak tam Bea sedí bílá jako papírový ubrousek a třese se. Bea zavřela oči, odvrátila se, vyhlédla z velkého okna se širokým výhledem a nutila se dýchat.

Moje biologická matka, pomyslela si... A zase se otočila a ještě jednou se podívala. Veronika se na Katie potěšeně usmála a potom odešla ke kávovaru a naplnila si velký kelímek kávy na cestu. Mohlo jí být nanejvýš ke čtyřicítce a byla vysoká, jako Bea. Prsatá, což Bea nebyla. Těsně pod ramena jí spadala záplava jemně vlnitých kaštanových vlasů. A oči měla zrovna jako Bea: hnědé jako naplavené dřevo a kulaté. Ale Veronika Russoová byla krásná bujným, ženským způsobem, který bude Bea, jež podle jednoho expřítele vypadala jako holka z farmy, ačkoliv vyrostla v Bostonu a na

Cape Codu, vždycky postrádat. V ženině výrazu Bea ale přesto viděla něco, co jí připomínalo ji samotnou, něco sotva patrného.

Byla celá v bílém, měla na sobě třpytivé tílko a bílé kalhoty. A sandály s korálky. Asi už má padla, odvodila Bea.

Jsi úplně cizí člověk, ale přitom jsi celá moje minulost, chtělo se Bee zakřičet. Co můžeš vyprávět? Co se ti stalo?

Bea si letmo prohlédla Veroničiny ruce, když si žena do kafe sypala sáček cukru. Vůbec žádné prstýnky. Takže nebyla vdaná.

„Čau, zlato,“ zdravil nějaký muž a Bea se obrátila a spatřila vysokého hubeného plešatějícího zrzavého chlápka, který se kymácel ve dveřích, jako by byl opilý, a vrazil mezi ně nohu. Zíral na Veroniku. „Mám dneska šťastnej den? Půjdeš se mnou na rande?“

Veronika ho probodla očima. „Prosím, přestaň se mě ptát. Moje odpověď se nikdy nezmění.“

„Ona mi láme srdce!“ vykřikl a dělal, jako že si vráží nůž do hrudníku, a lidé v přední části bufetu se rozesmáli.

Bea se dívala, jak Veronika dobromyslně zakroutila hlavou, míchala si kafe a chlápek se přitom odpotácel pryč.

„V kavárně U Přístavu dává autogramy Colin Firth!“ zvolal před bufetem nějaký nosový hlas.

Colin Firth? Ten herec?

Veronika okamžitě vystřelila ze dveří. A půlka hostů bufetu jakbysmet.

Bea měla strašně silné nutkání ji následovat, ale tělo ji vůbec neposlouchalo. V ruce se jí třásla vidlička, ale jinak seděla jako přimrazená. Položila vidličku, nadechla se a napadlo ji, že by mohla zavolat své dobré kamarádce Caroline a povědět jí, že na vlastní oči viděla svoji biologickou matku, že je krásná, ale Caroline trávila léto v Berlíně.

Bea se podívala na svůj nedotčený koláč, lepkavý karamel, drobenku. Tenhle koláč upekla její biologická matka. Pomalu se zakousla a vychutnala si ho.

Chtěla se za Veronikou pustit a hodit na ni nějaký kouzelný prášek, který by zastavil čas. Bea by si pak mohla bez ostychu prohlédnout každý její rys – tvar očí, linii nosu, stavbu čelistí – a hledat ve Veroničině tváři, těle a gestech sama sebe. Něco, co by její mozek donutilo přijmout, že je to pravda, že ji neporodila Cora Craneová, ale tahle žena. Že měla jiného otce, jehož jméno neznala. Kdo to byl? Milovali se? Byla to láska na jednu noc? Nebo se stalo něco děsivého? Bea chtěla zjistit, kde se vzala. Zničehonic ji popadla touha vyslechnout Veroničin životní příběh, příběh vlastní minulosti. Kdo byli její prarodiče?

Kdo byla Bea?

Položila na stůl desetidolarovou bankovku a vyběhla za Veronikou.

Na hlavní třídě se tlačilo tolik turistů a cyklistů – pejskař, co venčil na vodítku alespoň deset psů, a spousta dětí z denního tábora, které šly proti Bee ve dvojicích v neonově žlutých tričkách s nápisem Denní tábor Šťastné děti –, že Bea Veroniku nikde neviděla. Kavárna U Přístavu byla o pět obchodů dál. Bea vešla a rozhlédla se, ale Veronika nikde, a britský herec už vůbec ne.

„Jestli hledáte Colina Firtha, tak ten tady není,“ houkla na ni baristka a protočila panenky. „Někdo si očividně myslel, že bude náramná švanda, když sem nažene všechny ženské z města.“

Bea si všimla, jak nějaký pár vychází ze zadních dveří s ledovou kávou, a zamířila ven na malou terasu. Veronika tu nebyla. Dlážděná cestička vedla na ulici kolmou na hlavní přímo podél přístavu. Veronika musela vyjít tudy.

Tak jo... a co teď? Mohla přijít zítra – a to by se už třeba posadila do Veroničina úseku. Bea vyrazila k přístavu a snažila se uvažovat. Přijela do Boothbay, aby si prohlédla městečko, kde se narodila,

kde začala jako příběh někoho jiného. Měla v plánu, že pokud někdy nastane pravý čas, zaklepe své biologické matce na dveře buď do slova, nebo obrazně.

Před chvilkou jí to jako pravý čas připadalo. Ale co kdyby Veroniku dohnala? Doběhla by k ní, poklepala jí na rameno a řekla: „Ehm, ahoj, jmenuju se Bea Craneová. Před dvaadvaceti lety jsi mě dala k adopci.“ Veronika zjevně chtěla, aby se jí Bea ozvala – jinak by adopční agentuře nesdělila nejnovější informace o svém pohybu. Ale možná by pro obě bylo lepší, kdyby jí Bea zavolala. Měly by tak trochu odstup a čas všechno strávit, než se osobně setkají.

Ano, Bea jí zavolá, možná zítra.

Když se Bea blížila k přístavu, kde se tísnily ještě větší davy než na hlavní nákupní ulici, před očima jí tančily Veroničiny rysy, vřelé hnědé oči, rovný, skoro špičatý nos, tolik podobný jejímu vlastnímu. Tak se ztratila v myšlenkách, že jenom tak šla, kam ji nohy nesly – připadalo jí, že jestli se zastaví, tak se snad jako podtatá skácí k zemi.

Pokud se Veronika celý život nevyhýbala sluníčku, bylo jí maximálně ke čtyřicítce. Bea by jí hádala třicet šest nebo třicet sedm, což znamenalo, že Bea měla ještě jako náctiletá.

Bea se proplétala davem turistů a přitom si představovala, jak mladičká Veronika chodí stejnými uličkami těhotná, vyděšená, nejistá. Podpořil ji Bein biologický otec, nebo ji opustil? Jak se s tím vypořádala Veroničina matka, Beina vlastní babička? Mohla se na ni Veronika obrátit? Zřekli se jí rodiče? Byli jí oporou?

Bea si nad tím lámala hlavu a spekulovala, až si uvědomila, že došla na úplný konec zátoky mimo strkanici v centru. Před sebou pozorovala jezírko a kolem něj spoustu lidí, jak rozmisťují veliké černé reflektory a kamery, a za nimi stojí dlouhý běžový karavan. Vypadalo to jako filmový plac – narazila na pár takových v Bostonu a vždycky doufala, že se jí povede zahlédnout nějakou filmovou

hvězdu, ale nikdy nikoho slavného nespatriřila, i když lidé kolem ní tvrdili opak.

Tak proto asi ten povyk kolem Colina Firtha. Nejspíš v Boothbay natáčí nový film. Bea zamířila ke štábu, protože potřebovala rozptýlení od vlastních myšlenek.

„Natačíte tady film, že?“ zeptala se vysokého hubeného týpka v kovových brýlích, který stál před přívěsem. Na laminovaném průkazu, který mu visel na krku, měl nápis: TYLER ECHOLS, A. P.

Díval se do papíru na podložce a buď ji neslyšel, nebo se rozhodl neodpovědět.

O kousek dál na skládací židličky u karavanu seděla hezká náctiletá dívka s dlouhými tmavými vlasy. Měla na klíně knížku obrácenou vzhůru nohama, a pokud se Bea nemýlila, jednalo se o titul Jako zabít ptáčka. Bea by původní obálku poznala i na kilometr daleko.

„Tu knížku miluju,“ pronesla, „psala jsem na ni bakalářku.“

„Já se nemůžu prokousat ani prvním sloupečkem,“ opáčila dívka a rychle knihu prolistovala. „Je to taková nuda. Jak na to mám napsat esej? Mělo by se to jmenovat ‚Jako zabít pitomáčka‘.“

Netušila, o co přichází. „Jako zabít ptáčka znamenitě odráží tehdejší dobu – tradicionalistický Jih, rasismus, dobro a zlo, nespravedlnost, všechno očima dívky, která se učí hodně o životě, o svém otci, o sobě. Je to jeden z mých vůbec nejoblíbenějších románů.“

Týpek s podložkou k ní zaletěl očima a opíral se přitom jedním ohnutým chodidlem o karavan za sebou, potom zase začal zatrhávat věci na papíře.

Dívka se zatvářila ještě znuděněji, ale potom se rozzářila. „Nemohla bys tu esej napsat za mě?“

„To ne, promiň,“ odmítla Bea. „Ale dej té knížce šanci, jo?“

Dívka protočila panenky. „Mluvíš jako můj brácha,“ trochu se zakabonila a zvedla bradu k týpkovi s podložkou.

„Tak točíte tady film?“ zeptala se ho Bea znovu, podívala se na kamery a pak zase na něj.

Sotva zvedl hlavu. „Buď tak hodná a všem nevyžvaň, že tady jsme. Fakt nepotřebujeme obří dav, co na nás civí, jak rozmisťujeme reflektory. Žádná filmová hvězda tady není. To jim říct můžeš.“

Tak jo, ‚Brumlo‘. „A co je to za film? Hraje v něm Colin Firth, že?“

Střelil po ní netrpělivým pohledem: „Jsi na cizím pozemku...“

Ne že by to dneska bylo poprvé.

Kapitola 5

Veronika

Veronika měla na těžkém tácu, který nesla ke stolu číslo sedm, naložené čtyři talíře, čtyři kávy, čtyři pomerančové džusy a košík s minisušenkami a jablečným máslem. Byla neděle osm hodin ráno a od půl sedmé, kdy bufet otvíral, už donesla zákazníkům snad pět set talířů vajec – od míchaných přes omelety až po z obou stran opečené –, s domácími hranolky, slaninou a toustem a možná tisíc hrnků kávy. A lidi pořád chodili. U dveří se vytvořila fronta, na baru bylo plno a všechny stoly obsazené. Nejlepší bufáček v Boothbay dělat čest svému jménu a byl jednou z nejpopulárnějších restaurací v městečku. I ryba s hranolky konkurovala rybím restauracím a to bylo v přímořském mainském městečku co říct. A na koláč samozřejmě nikdo nešel jinam.

Veronika měla Nejlepší bufáček v Boothbay nejradši ze všech bufetů, kde za posledních dvaadvacet let pracovala. Například na něm oceňovala, jak je hezký. Podlahy byly z původních širokých dřevěných prken z konce devatenáctého století, kdy tu býval koloniál.

Místo standardních vinylových tady v boxech měli sedačky z bílého lakovaného dřeva (samozřejmě omyvatelné) s roztomilými polštářky s potiskem hvězdic. A stoly, kterých bylo celkem pětadvacet, měli z leštěného dřeva a kulaté. Když v bufetu nevládl takový shon, Veronika si vždycky ráda prohlížela obrazy místních umělců na stěnách. A zázemí představovalo pro servírku hotový ráj s pohodlnými sklápěcími křesly, hezkou toaletou, a dokonce rozkošnou zadní uličkou, kam se dalo vyplížit na trochu čerstvého vzduchu. Majitelka bufetu Deirdre si vzadu pěstovala jakousi tajnou květinovou zahrádku a Veronika o pauze často jenom tak stála mezi velkými květináči s modrými hortenziemi a vdechovala omamnou vůni růží.

„Vidím, že se támhle uvolnil stůl, mladá dámo,“ slyšela Veronika, jak na hostesku vyštěkl povědomý hlas. Ale ne. Ve Veroničině úseku se zrovna uvolnil stůl a právě na ten ukazovala paní Bufflemanová, jež se mračila jako obvykle. Paní Bufflemanová Veroniku kdysi ve třetáku učila angličtinu. Před nějakou dobou už odešla do důchodu a prakticky každý den v bufetu snídala – Veronika hostesce již dávno řekla, ať ji vodí do jiného úseku, ale někdy nebylo zbylí a Bufflemanová skončila u ní zrovna jako dnes.

„Dobré ráno, paní Bufflemanová, pane Bufflemane,“ pozdravila Veronika, když se zastavila u jejich stolu s kávovou konvicí v ruce. „Dáte si dnes kávu?“

Paní Bufflemanová si ji chvilku přeměřovala a jako obvykle přitom mírně vrtěla hlavou. Zklamaně. Když musela Veronika nechat střední, všichni učitelé byli zpraveni proč, a že zůstane ve škole jenom do konce týdne. Paní Bufflemanová byla jediná učitelka, která na to zavedla řeč. „Safra, taková škoda,“ pověděla Veronice poslední den, kdy měla těhotná dívka slzy na krajíčku od chvíle, co ráno vešla do školy. Učitelka zavrtěla hlavou. „Takhle promarnit život.“ Dál vrtěla hlavou a Veronika se cítila ještě hůř, přestože si myslela, že už to víc ani nejde.

Nikdy neměla paní Bufflemanovou zvláště v oblibě, ale ta stará semetrika jí z esejí dávala samé jedničky a z písemek taky. Angličtina šla Veronice ze všech předmětů nejlíp, ale stejně přece neplánovala, že by se stala učitelkou nebo nějakou redaktorkou – nikdy nevěděla, co chce dělat. Když začala před čtyřmi lety péct, napadlo ji, že by si mohla otevřít vlastní malé pekařství, kde by prodávala koláče, ale na to by potřebovala hodně peněz, na investici a provoz, a přestože si Veronika za dvaadvacet let práce servírky, nízkých nájmu a nákladů nashromáždila slušné úspory, bála se je utratit za něco, co možná nevyjde. Vždyť neměla životního partnera, na něhož by se mohla spolehnout, že zaplatí půlku složenek a důchodového pojištění, a i kdyby manžela měla, tak jeden přece nikdy neví, co se může přihodit. O pekařství se jí ale fantazírovalo docela hezky.

„To je ta holka, která nedodělala školu, protože otěhotněla,“ zaslouchla paní Bufflemanovou šeptat manželovi alespoň posté od chvíle, co se Veronika vrátila do Boothbay.

Protočila panenky, potom zasténala při pohledu na Penelopu von Blunovou a její matku, které seděly u stolu pro dva v jejím úseku. Penelopu bude muset přidat na seznam lidí, které k ní vodit nemají. Byla to jedna z největších snobek, co kdy Veronika potkala, a bohužel se zapsala na Veroničin kurz koláčů, který začínal zítra večer. Veroniku překvapilo, že se její bývalá spolužačka snížila k tomu, aby se naučila umění péct koláče zrovna od ní. Byla si dost jistá, že má nějaký postranní motiv. Nejspíš chtěla vyzvědět tajemství, jak si upéct vlastní elixírový koláč, aby za něj Veronice nemusela platit.

Jakmile k nim Veronika zamířila s kávovou konvicí, Penelopa něco začala šeptat matce do ucha. Veronice bylo naprosto jasné, co říká: *Vzpomínáš na tu flundru, co otěhotněla, když jsem byla ve třetáku, a místo školy odešla do Domova naděje? To je ona. Pracuje v bufetu. Koukni, jak dopadla.*